KAPLANIN GÖZÜ

OĞUZ FATİH SÖNMEZ

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Kurucu: Emrah Çelik
İşletme Koordinatörü: Fatih Can
Editör: Volkan Öten
Sayfa Tasarım: Nuri Çam
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1.Basım, İstanbul, Nisan 2026
ISBN: 978-625-8579-57-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAPLANIN GÖZÜ

Oğuz Fatih Sönmez

EVE DÖNÜŞ

Sonunda ormanın derinliklerine doğru inebildi kaplan. Bulabildiği her ağacı kokladı, toprakta bütünüyle yuvarlandı. Çayırlarda kısrak gibi koşuyordu. Evine dönmenin vermiş olduğu o tarifsiz mutluluk, özgürlüğüne kavuşmanın heyecanıydı bu. Geçirdiği onca yıldan sonra anladı ki, özgürlük her şeydir. Giderken bıraktığından farklı olsa da toprakları, olanla yetinmenin tesellisine sarılıyordu. İnsanın el atmadığı hiçbir yer kalmamıştı. Ormanları seyrelmiş, arkadaşları eksilmiş ve doğa bile can telaşına düşmüştü. Özünde hayvan olduklarını unuttuğu için miydi insanın bunca katledişi?

Hele kendisinin başına gelenler. Ölümü kurtuluş gördüğü o günler geride kalmış olsa da, ruhunda bıraktığı intikam alevi, diri tuttu kalbini. Ama o, bilgeliğin sırrına vakıf olmanın verdiği ağırlıkla, hepsini unutmaya razıydı. Yeter ki eksilmesin daha fazla ağacı. Ebedi sessizliğe gömülmesin bir dostu daha ve nefes alabilsin doğayla birlikte bütün yaşam. İçinde son anına kadar taşıdığı umudu, onun her şeyiydi.

Yamaçlardan atlayarak patikaya doğru yol aldı. Önceden hep gittiği, minik su birikintisini arıyordu. Dağın derinliklerinden gelen, volkanın sıcaklığıyla köpüren, o çok sevdiği suyun gürlemesini duyabiliyordu. Ve işte orada! Önce patisini sokup suyun sıcaklığını kontrol etti. Birden irkilerek çekti patisini,

şöyle bir silkeledi. Unutmuş o sıcaklığı ama alışması zaman almadı. Yavaşça suya bıraktı kendini. Geçmişin onda bıraktığı tüm izler de suyun içine akarken, o yalnızca gidişlerini izledi. Hiçbir tepki vermeden. Öylece izledi.

"Ah zaman," dedi. Derin bir iç çekerek. Hangi yarayı sarmaz, hangi acıyı unutturmaz ki? İnsan, düşünen tek canlının kendisi olduğu gafletinde. Esas insanların düşündükleri meçhul. Ama konuştuklarıysa gerçek. Hem de bilmeden konuştukları, düşünmeden, görmeden, anlamadan, hissetmeden… Yalnızca konuştukları yadsınamaz bir gerçek. Bu sebeple anlayamıyorlar, sükûnetten gelen bilgeliği. Konuşurken değil, susarken öğrenir canlı. Gülerken değil, ağlarken çiçek açar yaşam. Ve sevgi yanılsamadır, korkuysa gerçek.

Doğada her canlının bir amacı vardır. Görebilirsen. Hepsinin bir yolu vardır. Sessizce yürür yolunda. Kimseye taş atmaz hiçbir hayvan. Hepsi bir renktir bu ormanda. Sabit değil kimse, benim dışımda. Bir ben günümü gün ediyorum. Sıcak suyumda uzanmış hayatı izliyorum ve anlatıyorum.

Sabah gün doğumuyla önce kuşlar uyanır ve herkesi uyandırır bu ormanda. Sonra tüm primatlar ayaklanır. Başlarlar mıntıka temizliğine. Aslında onlara sorsan, sadece boğaz derdindelerdir. Bu sebeple çok severek yaparlar işlerini. Çürüyen tek meyve dahi göremezsin. Açlıktan ölen kimseyi de bulamazsın. Her ağaç adedince verir sanki meyvesini. Kimisi dalından koparır taze taze, kimininki yere düşer oradan alır. Hiçbir zahmete girmeden. Sonra bir de onları dışkılayıp yeni bir yaşam filizlendirirler. Her hayvan, her bitki, her canlı birbirine bağlıdır bu tabiatta. Ve bazen ufacık bir hareket, domino taşı etkisiyle dalgalandırır bütün yaşamı. Herkes hem avdır hem de avcı. Sonuç ise, her şeyi toprak verir ve toprak

alır. Bu ekosistemin, nasıl hassas bir dengeye sahip olduğunun farkında değilse insan, kaybedince anlar neleri yitirdiğini. Zaten hep kaybettiklerinde anlamıyorlar mı?

Kaplanın kendi kendine söylenerek yaptığı bu içsel muhakemeye kulak vermiş olan karga aniden seslendi.

— GAAG!

Her an savaşa hazır olan kaplan, hışımla çıkardı pençelerini. Kargayı görünce bir iç çekti.

— Sen miydin karga, dedi ve tekrar suya bıraktı kendini.

— Sensin karga, diye aniden çıkıştı kendini bilmez karga.

Böyle bir tepkiyi beklemeyen kaplan merakla sordu.

— Karga olmayı, kendine niye hakaret sayıyorsun?

— Bence ben bir kartalım, dedi karga.

Bu durumu içtenlikle karşılayan kaplan;

— Peki, öyle olsun. Kişi kendini nasıl biliyorsa öyledir, dedi.

Kaplanın bu tavrına hiç alışık olmayan karga, zıp zıp sokuldu kaplana doğru.

— Bunca senelik yaşamımda kaplanla yaptığım en uzun muhabbetti bu. Bir kaplandan ılımlı bir tavır göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Şuralarda biraz atıştırmalık bir şeyler arasam sorun olur mu? dedi.

Bir an önce sessizlikle baş başa kalmak isteyen kaplan;

— Ne yapıyorsan yap, uç ve git, dedi.

KAPLANIN GÖZÜ

İnsanların arasında esarette yaşamış olan bir kaplanın gözünden hayatı izliyoruz bu yolculukta.

Esaretten kurtulup doğasına çekilince anlatmaya başlıyor.

Nereden geldiğini, neler yaşadığını anlatırken insanların içinde yaşadığı sisteme ışık tutuyor. Karganın kıvrak zekâsı ve kaplumbağanın tecrübesi, bu yolculukta kaplanın bilgeliğine eşlik edince; ortaya çıkan olaylar yer yer düşündürücü, yer yer de eğlenceli bir hâl alıyor.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579574